

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/162/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112217370
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112217370.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou v právnej veci navrhovateľa P. P., štátneho občana SR, nar. XX.XX.XXXX, bytom C. V. XX, zastúpeného JUDr. Jozefom Kováčikom, advokátom so sídlom Trenčín, Legionárska 2, proti odporcovi Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, o zaplatenie 51 363,88 €, takto

rozhodol:

I. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 4.363,88 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku návrh zamietam.

III. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia 491,66 €, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 03.07.2012 domáha, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu náhradu škody v peniazoch 1 363,88 €, náhradu nemajetkovej ujmy 50 000,- € a náhradu trov konania. K zdôvodneniu žalobného návrhu uviedol, že uznesením vyšetrovateľa ÚJaKP PZ Trenčín ČVS: ORP-1156/1-OVK-TN-2007 zo dňa 24.08.2007 začal byť stíhaný ako obvinený z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu dňa 04.09.2007 podal sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že sa necíti byť vinným. Okresný prokurátor uznesením sp. zn. 1Pv 834/2006 zo dňa 14.09.2007 sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Skutkový stav sa nezmenil ani po ukončení vyšetrovania a prokurátor podal na neho dňa 22.10.2009 obžalobu, o ktorej rozhodol Okresný súd Trenčín rozsudkom sp. zn. 1T/142/2009 zo dňa 08.09.2010 tak, že bol spod nej oslobodený. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín, ktoré Krajský súd Trenčín uznesením sp. zn. 2To/1/2011 zo dňa 10.11.2011 zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku. V trestnom konaní si zvolil obhajcu - advokáta JUDr. P. A., ktorému dňa 07.09.2007 udelil plnú moc na zastupovanie. Obhajca ho obhajoval v celom trestnom konaní, pričom za poskytovanie právnych služieb mu navrhovateľ zaplatil dňa 10.09.2007 odmenu vo výške 663,88 € a dňa 30.03.2010 vo výške 700,- €, spolu sumu 1 363,88 €. V návrhu vyčíslil jednotlivé úkony právnej služby, za ktoré zaplatil advokátovi odmenu nasledovne: 5 úkonov právnej služby á 1 485,- Sk za prevzatie a prípravu obhajoby dňa 07.09.2007, účasť na výsluchu obvineného navrhovateľa dňa 13.09.2007, účasť na výsluchu svedkov F. a Q. spolu 103 min dňa 19.09.2007, účasť na výsluchu svedka C. dňa 19.09.2007, účasť na výsluchu svedka B. dňa 22.10.2007; 4 úkony právnej služby á 1 588,- Sk za oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania dňa 27.02.2008, konfrontácia medzi F. a B. dňa 10.03.2008, konfrontácia medzi F. a C. dňa 10.03.2008, preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 15.04.2008; 1 úkon právnej služby á 57,95 € za účasť na oboznamovaní dňa 28.09.2009; 2 úkony právnej služby á 60,11 € za účasť na

hlavnom pojednávaní dňa 28.06.2010 a dňa 08.09.2010; 2 úkony právnej služby á 61,75 € za vyjadrenie na odvolanie dňa 10.01.2011, účasť na verejnom zasadnutí dňa 10.11.2011; spolu odmena za úkony právnej služby 819,09 €. Ďalej si uplatnil 5 x režijný paušál 178,- Sk za úkony vykonané v roku 2007, 4 x režijný paušál 190,- Sk za úkony vykonané v roku 2008, 1 x režijný paušál 6,95 € za úkon vykonaný v roku 2009, 2 x režijný paušál 7,21 € za úkony vykonané v roku 2010, 2 x režijný paušál 7,41 € za úkony vykonané v roku 2011, spolu režijný paušál 90,95 €. Taktiež vyčíslil náhradu za stratu času advokáta za účasť na výsluchu svedka B. dňa 22.10.2007 5 polhodín á 297,- Sk, spolu suma 49,29 € a cestovné za tento úkon vo výške 74,85 €. Advokátovi uhradil aj DPH 171,06 €. V konaní si ďalej uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy 50 000,- €, pri vyčíslení ktorej vychádzal predovšetkým zo svojho bezúhonného života, zo skutočnosti, že bol obvinený v súvislosti s dopravnou nehodou, ku ktorej došlo pri výkone jeho povolania ako vodiča, čo oslabovalo dôveru zamestnávateľa v jeho schopnosti. Trestné stíhanie voči nemu trvalo neprimerane dlho, viac než 4 roky, počas ktorej doby žil v strachu a strese, ako to nakoniec dopadne. Celý čas pociťoval krivdu, pretože od počiatku bolo jasné, že vodič F. je skutočným vinníkom dopravnej nehody a stíhaný má byť on. Nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnil listami zo dňa 08.03.2012, odoslanými dňa 08.03.2012 jednak na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a jednak na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktoré orgány označil ako zástupcov odporcu. Obidva štátne orgány na jeho žiadosť reagovali odmietavo a oznámili mu, že jeho žiadosti o náhradu škody nie je možné vyhovieť.

Na základe uznesenia súdu č.k. 27C/162/2012-27 zo dňa 06.12.2013 navrhovateľ označil zástupcu odporcu ako Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Ministerstvo vnútra SR“).

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie. V písomnom vyjadrení, ktoré napriek tomu, že odporcovi (konajúcemu v tom čase prostredníctvom Ministerstva vnútra SR) bola uznesením č.k. 27C/162/2012-30 zo dňa 24.01.2013 uložená povinnosť písomne sa vyjadriť k návrhu v lehote 15 dní, predniesol a súdu doručil až na pojednávaní dňa 03.06.2014, sa odporca vyjadril tak, že Ministerstvo vnútra SR sa nepovažuje za orgán oprávnený zastupovať štát vo veciach náhrady škody v prípade, ak trestné konanie skončilo oslobodením spod obžaloby. Túto námietku odvodilo Ministerstvo vnútra SR od novely - zákona č. 412/2012 Z.z. zo dňa 27.11.2012, účinného od 01.01.2013, konkrétne od novelizovanej dikcie § 4 ods. 1 písm. b/ a c/ z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Predmetná novela neobsahuje prechodné ustanovenie, pričom citované zákonné ustanovenie má procesnoprávny charakter. V tomto smere poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 18C/194/2012, z ktorého citoval, a z ktorého vyplýva, že po účinnosti predmetnej novely je treba v takej veci konať s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Ďalej poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/377/2013 zo dňa 20.03.2014 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/787/2013 zo dňa 17.04.2013, z ktorých taktiež vyplýva, že orgánom konajúcim v mene štátu v obdobných prípadoch je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Taktiež zdôraznil, že trestné stíhanie pred súdom sa vykonáva na základe obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste, ktoré podáva prokurátor. Právo podať obžalobu je výlučným právom prokurátora. Obžalobu treba z hľadiska logického výkladu považovať za rozhodnutie, pretože práve ňou sa začína samostatné konanie pred súdom.

Na základe predmetného vyjadrenia Ministerstva vnútra SR súd oznámil navrhovateľovi, Ministerstvu vnútra SR a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „Generálna prokuratúra SR“), že vzhľadom na novelu z.č. 514/2003 Z.z. - zákon č. 412/2012 zo dňa 27.11.2012, účinný od 01.01.2013 a s poukazom na vyjadrenia Ministerstva vnútra SR na pojednávaní dňa 03.06.2014, ako i na písomné vyjadrenie Generálnej prokuratúry SR bude súd ďalej konať so zástupcom štátu - Generálnou prokuratúrou SR.

Navrhovateľ s uvedeným nevyslovil nesúhlas.

Súd vo veci vykonal pojednávanie za účasti navrhovateľa a jeho zástupcu a zástupcu odporcu - Generálnej prokuratúry SR s tým, že na pojednávaní dňa 03.06.2014 došlo len k prednesu žalobného návrhu a vyjadreniu Ministerstva vnútra SR, ktoré dokumenty boli následne zaslané, spolu zo zápisnicou z pojednávania 03.06.2014 aj Generálnej prokuratúry SR. Na pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, ústnymi aj písomnými vyjadreniami odporcu, oboznámením sa s návrhom na predbežné prerokovanie náhrady škody zo dňa 08.03.2012 adresovaným Ministerstvu vnútra SR, návrhom na predbežné prejednanie náhrady škody zo dňa 08.03.2012 adresovaným v SR, písomnou odpoveďou Generálnej prokuratúry SR zo dňa 16.04.2012, písomnou odpoveďou Ministerstva vnútra SR zo dňa 18.05.2012, písomným podaním Ministerstva vnútra SR ku konaniu zo dňa 24.06.2014, písomným podaním Generálnej prokuratúry SR zo dňa 24.06.2014, oznámením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 19.03.2012, písomným podaním Generálnej prokuratúry SR zo dňa 19.03.2012, oboznámením sa s podstatným obsahom spisu Okresného súdu Trenčín 1T 142/2009 a následne oboznámením sa s jednotlivými listinami v tomto spise, konkrétne oznámením o prevzatí obhajoby a plnomocenstvom advokáta navrhovateľa z č. I. 12 - 13 trestného spisu, zápisnicou o výsluchu obvineného - navrhovateľa zo dňa 13.09.2007 z č. I. 14 - 18 trestného spisu, zápisnicou o výsluchu svedka - poškodeného P. F. zo dňa 19.09.2007 z č. I. 19 - 23 trestného spisu a následne č. I. 24 - 26, 27 trestného spisu, zápisnicou o výsluchu svedka - poškodeného J. C. zo dňa 19.09.2007 č. I. 32 - 37 trestného spisu, zápisnicou o výsluchu svedka - poškodeného P. B. zo dňa 22.10.2007 z č. I. 42 - 45 trestného spisu, zápisnicou o výsluchu svedka - poškodeného D. Q. zo dňa 19.09.2007 z č. I. 50 - 53, 54 trestného spisu, zápisnicou o konfrontácii zo dňa 10.03.2008 medzi svedkami F., B. č. I. 85 - 87 trestného spisu, zápisnicou o konfrontácii medzi svedkami F., C. zo dňa 10.03.2008 č. I. 88 - 89 trestného spisu, záznamom o preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 27.02.2008 č. I. 142 - 143 trestného spisu, záznamom o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 15.04.2008 z č. I. 146 - 147 trestného spisu, písomným vyjadrením advokáta navrhovateľa č. I. 148 - 149 trestného spisu, záznamom o preštudovaní spisu zo dňa 28.09.2009 z č. I. 152 - 153 trestného spisu, obžalobou z č. I. 162 - 164 trestného spisu, zápisnicou o hlavnom pojednávaní zo dňa 28.06.2010 z č. I. 196 - 203 trestného spisu, zápisnicou o hlavnom pojednávaní zo dňa 08.09.2010 č. I. 213 - 215 trestného spisu, rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 08.09.2010 č. k. 1T/142/2009-218, zdôvodnením odvolania prokurátora č. I. 222 trestného spisu, vyjadrením obžalovaného na odvolanie prokuratúra č. I. 230 - 232 trestného spisu, zápisnicou o verejnom zasadnutí zo dňa 10.11.2011 z č. I. 234 - 235 z trestného spisu, uznesením KS Trenčín zo dňa 10.11.2011 č. k. 2To/1/2011-236, s ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovné:

Navrhovateľ pri výsluchu uviedol, že bol neprávom obžalovaný. Išlo o dopravnú nehodu, od počiatku sa cítil byť nevinný. Stačil kúsok a bol by zranený aj on. Trestné stíhanie trvalo dlho, žil dlhé roky v strese zo stíhania a z možného odsúdenia. Nedalo mu to spať, ani rodine, s ktorou žije. Nebolo to správne, nikomu to nezavídí. V čase dopravnej nehody pracoval v stavebnej firme, pri tej nehode šoféroval firemné vozidlo. Potom tam ešte chvíľu pracoval, neskôr sa dohodli na skončení pracovného pomeru. Bol aj nezamestnaný, neskôr sa zamestnal ako obchodný zástupca. Počas trestného stíhania mal vodičský preukaz.

Navrhovateľ ďalej zdôraznil, že v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia namieta svoju vinu, cítil sa nevinný, teda toto uznesenie nenapádal len z formálnych dôvodov. Vylúčil, že by si trestné stíhanie privodil sám. Taktiež nie je pravdivé tvrdenie odporcu, že tento nemal k dispozícii trestný spis, pretože z odpovede Generálnej prokuratúry SR zo dňa 16.04.2012 na návrh na predbežné prerokovanie škody vyplýva, že mal k dispozícii celý trestný spis, pričom nenamieta, že by vyčíslenie majetkovej škody bolo nesprávne. Čo sa týka náhrady majetkovej škody, táto bola vyčíslená v súlade s vyhláškou o odmeňovaní advokátov. Nie sú tam ale zahrnuté ďalšie úkony, napríklad rokovania s advokátom, ktoré v rámci tohto trestného konania boli realizované. Pokiaľ ide o argument protistrany ohľadne účelovosti trov konania, žiaden z týchto úkonov nebol vykonaný na základe vlastného výmyslu, ale vždy na základe nejakého iného podnetu, alebo výzvy. Ak má obhajca efektívne vykonávať obhajobu, musí si vymieniť účasť na procesných úkonoch a aj v tomto prípade to malo efekt, konkrétne pri výsluchu svedka v G.. Takáto náhrada trov konania sa štandardne priznáva v prípadoch zastavenia trestného stíhania. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, jej výška je na úvahe súdu, pričom niektoré kritériá vychádzajú zo zákona o náhrade škody. Je nepochybné, že každé trestné stíhanie zasahuje do života osoby, a to najmä v tomto prípade, keď od počiatku bolo jasné, že vinníkom bol niekto iný. Mal za to, že už v prvopočiatkoch neboli splnené podmienky na vznesenie obvinenia. Trestné stíhanie voči osobe sa začína vznesením obvinenia a končí v zásade rozsudkom. Jediný právne relevantný je následok, výsledok konania, teda nie priebeh tohto

konania. Rozhodujúce je, že navrhovateľ bol oslobodený spod obžaloby. Pokiaľ ide o tvrdenia odporcu, že si mohol sám spolu zaviniť trestné konanie, nikto nekonštatoval jeho spoluzavinenie, čo by sa mohlo odraziť vo výroku o vine v trestnom rozsudku.

Odporca, konajúci prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR, žiadal, aby si súd pripojil trestný spis sp. zn. 1T/142/2009 a až po nahliadnutí doň mienil podať vo veci písomne vyjadrenie. Mal za to, že nemajetková ujma zo strany navrhovateľa preukázaná nebola. Zdôraznil, že v zmysle novely zákona č. 514/2003 nie je Generálna prokuratúra SR príslušným zástupcom štátu, tým je podľa § 4 ods. 2 tohto zákona Ministerstvo spravodlivosti SR. Čo sa týka nároku navrhovateľa a jeho dôvodnosti, poukázal aj na rozhodnutie sp. zn. 1Cd/6/90, podľa ktorého osoba nemá právo na náhradu škody v prípade, že si sama svojim konaním privodí možnosť trestného stíhania. Je potrebné zistiť, či trovy, ktoré si navrhovateľ uplatňuje, sa dajú považovať za účelne vynaložené trovy. Potreba účelnosť vynaložených trov je daná novelou zákona až od 01.01.2013. Citoval z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/142/2009, kde zo strany -5- vyplýva, že navrhovateľ mal možnosť rozpoznať, že ho druhé auto V. Q. začalo predbiehať. Obdobný záver vyplýva aj z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne. Z uvedeného možno vyvodiť, že navrhovateľ bol síce oslobodený spod obžaloby, ale v dôsledku jeho konania sa vystavil trestnému stíhaniu. V danej veci, ak nebol porušený Trestný poriadok, ak osoba, ktorá bola zákonne obvinená a trestný súd prijal na ďalšie konanie obžalobu, je vylúčené, aby hoci aj v prípade, že je osoba oslobodená spod obžaloby, mala nárok na náhradu škody len z tohto dôvodu. Navrhovateľ si uplatnil nárok aj na Ministerstve vnútra SR, aj na Generálnej prokuratúre SR. Keďže si ho takto uplatnil, nebol dôvod, aby Generálna prokuratúra SR postupovala podľa § 4 ods. 3 z. č. 514/2003 a žiadosť postúpila, keďže ňou príslušný orgán disponoval. Generálna prokuratúra SR vec preskúmala s prihliadnutím na prípadný nesprávny postup prokuratúry, alebo nesprávne rozhodnutie prokurátora, avšak nič také nebolo zistené, a preto žiadosť navrhovateľa zamietla. Navrhovateľ si uplatňuje nárok z nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa - uznesenia o vznesení obvinenia. Toto rozhodnutie je rozhodnutím predbežne vykonateľným, má právne účinky dňom vydania, a to bez ohľadu na jeho doručenie, alebo rozhodnutie o opravnom prostriedku. Na základe uvedeného mal pochybnosti o tom, či súd v súlade s § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 a § 104 O. s. p. zabezpečil, aby odporca bol zastúpený orgánom, ktorý je na to oprávnený. Uznesenie o vznesení obvinenia nevydal prokurátor, a preto ani nemohol spôsobiť škodu. V tomto smere poukázal na judikatúru, týkajúcu sa zákazu neobmedzenej kauzality, ktorý princíp zakazuje reťaziť rôzne úkony, z ktorých si navrhovateľ môže uplatniť škodu. Túto si môže uplatniť len z uznesenia o vznesení obvinenia, na základe čoho je vo veci oprávnené konať za odporcu len Ministerstvo spravodlivosti SR podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003, a to bez ohľadu na to, kto nárok prerokoval. Podľa judikatúry, ak je obvinený oslobodený spod obžaloby, v zásade má nárok na náhradu škody, ale výnimka je daná v prípade, ak si sám trestné stíhanie privodí. V takom prípade mu s poukazom na § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 nepatrí náhrada škody, a to ani vtedy, ak bol spod obžaloby oslobodený. Z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/142/2009 je nesporné, že technickou príčinou dopravnej nehody bolo začatie odbočovacieho manévru vľavo vozidlom Z., čo potvrdil následne aj Krajský súd v Trenčíne. Navrhovateľovým konaním došlo k následku, na základe ktorého došlo k vzneseniu obvinenia. Aj protistrana pripustila, že existujú len dve skupiny dôkazov a vtedy prokuratúra nemá možnosť ako podať obžalobu na súd, pričom rozhodnúť môže len súd. Na základe procesnej vady, že štát v tomto konaní nie je správne zastúpený a na základe toho, že navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, pričom túto ani nepreukázal, žiadal, aby súd návrh zamietol a priznal mu trovy konania.

Uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Trenčíne, Úrad justičnej a kriminálnej polície Trenčín ČVS: ORP-1156/1-OVK-TN-2007 zo dňa 24.08.2007 bolo vznesené obvinenie proti navrhovateľovi z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obvinený dňa XX.XX.XXXX v čase o XX:XX hod na ceste D./XXXXX v obci K. K. pri dome č. XXX zaviniel dopravnú nehodu medzi osobným motorovým vozidlom zn. V. Q., EČV: Z., ktoré riadil P. F. a nákladným motorovým vozidlom zn. Z. C., EČV: K., ktoré riadil obvinený, tým spôsobom, že jazdil s uvedeným vozidlom po ceste D./XXXXX v obci K. K. v smere jazdy od K. Q. do centra obce K. K., pričom v mieste dopravnej nehody mal v úmysle odbočiť vľavo na miestnu komunikáciu a v čase odbočovania bol predchádzaný vozidlom zn. V. Q., ktoré viedol po uvedenej ceste P. F. v tom istom smere jazdy a predchádzal pred ním idúce vozidlá, následne na úrovni vozidla zn. Z. došlo ku zrážke prednej časti vozidla Z. so zadnou pravou bočnou časťou vozidla zn. V., v dôsledku nárazu došlo k pootočeniu vozidla zn. V. Q., následkom čoho prešlo naprieč pravým jazdným pruhom mimo vozovku a narazilo pravou bočnou časťou do oplotenia rodinného domu č. XXX,

ktorého majiteľkou je T. F. a následne skončilo naprieč v strede vozovky cesty D./XXXXX, požitie alkoholu u vodičov nebolo zistené, pri dopravnej nehode spolujazdec z vozidla V. Q. D. Q. utrpel ťažké zranenie, zmliaždenie mozgu s krvácaním v spánkovo temennej oblasti vľavo, zlomeninu lebečnej klenby a pyramídovej kosti obojstranne, viacpočetné zlomeniny rebier, prítomnosť krvi v dutine hrudnej vpravo, zmliaždenie srdca, zlomenie lopatky vľavo, s dobou práceneschopnosti od XX.XX.XXXX do bližšie nezisteného dňa, spolujazdec Z. T. utrpel prasknutie sleziny, prítomnosť krvi v pohrudníkovej dutine vpravo, roztrhnutie pečene 1. stupňa, krvné výrony v oblasti močového mechúra, dutiny brušnej, za podbrušnicou, obojstranné zmliaždenie pľúc, ďalej zmliaždenie srdca, zlomeninu rebier vpravo, otras mozgu, zmliaždeniny a odreniny na pravom stehne, zlomeninu horného ramena lonovej kosti vpravo, s dobou hospitalizácie od XX.XX.XXXX do 11.10.2006 a od 30.10.2006 do 08.11.2006, kedy sa podrobil operačnému zákroku, spolujazdec P. B. utrpel ľahké zranenia zmliaždenie hrudníka a hrudnej kosti s dobou práceneschopnosti od XX.XX.XXXX do 19.12.2006, spolujazdec J. C. utrpel zmliaždenie pravej polovice hrudníka v oblasti brušnej dutiny s dobou liečenia od XX.XX.XXXX do 05.10.2006, iné osoby zranené neboli, na uvedených vozidlách došlo k hmotnej škode.

Navrhovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1Pv 834/2006-19 zo dňa 14.09.2007 zamietnutá ako nedôvodná.

Navrhovateľ v trestnom konaní dňa 07.09.2007 splnomocnil na zastupovanie advokáta JUDr. P. A., ktorú skutočnosť oznámil Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru SR v Trenčíne dňa 07.09.2007. Advokát poskytoval navrhovateľovi úkony právnej služby počas celého trvania trestného konania. Konkrétne vykonal nasledujúce úkony: príprava a prevzatie zastúpenia dňa 07.09.2007; účasť na výsluchu navrhovateľa dňa 13.09.2007 od 9,45 hod do 11,00 hod; účasť na výsluchu svedka - poškodeného P. F. dňa 19.09.2007 od 7,55 hod do 08,35 hod a následne od 09,10 hod do 09,45 hod; účasť na výsluchu svedka - poškodeného J. C. dňa 19.09.2007 od 12,25 hod do 13,00 hod; účasť na výsluchu svedka - poškodeného D. dňa 19.09.2007 od 8,40 hod do 09,10 hod; účasť na výsluchu svedka - poškodeného P. B. dňa 22.10.2007 od 09,05 hod do 10,10 hod; účasť na výsluchu svedka F. A. dňa 19.09.2008 od 7,00 hod do 07,55 hod; účasť na konfrontácii medzi svedkami F. a B. dňa 10.03.2008 od 09,45 hod do 10,35 hod, účasť na konfrontácii medzi svedkami F. a C. dňa 10.03.2008 od 09,45 hod do 14,45 hod, preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 27.02.2008 od 08,00 hod do 08,45 hod a následný návrh na doplnenie dokazovania, preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 15.04.2008 od 13,00 hod do 13,40 hod a následný návrh na zastavenie konania, písomné vyjadrenie a dôkazný návrh zo dňa 15.04.2008, preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 28.09.2009 od 12,45 hod do 13,05 hod, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 28.06.2010 od 09,00 hod do 12,40 hod, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 08.09.2010 od 13,30 hod do 14,15 hod, vyjadrenie na odvolanie prokurátora dňa 10.01.2011, účasť na verejnom zasadnutí dňa 10.11.2011 od 09,00 hod do 09,48 hod.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podal dňa 27.10.2009 na navrhovateľa pod sp. zn. 1Pv/834/2006 obžalobu na tom skutkovom základe, že obvinený navrhovateľ dňa XX.XX.XXXX v čase o XX:XX hod v obci K. K. pri dome č. XXX viedol nákladné motorové vozidlo zn. Z. C., EČV: K., po ceste D./XXXXX v smere jazdy od K. Q. do centra obce K. K. tým spôsobom, že začal uskutočňovať odbočovanie vľavo, kedy bol predchádzaný osobným motorovým vozidlom zn. V. Q., EČV: Z., ktoré viedol P. F. a tak vjazdom do ľavého jazdného pruhu vytvoril kolíznú situáciu, ktorú vodič P. F. nemohol odvrátiť, v dôsledku čoho došlo ku zrážke prednej časti vozidla Z. C. so zadnou pravou bočnou časťou vozidla zn. V. Q., pričom došlo k pootočeniu vozidla zn. V. Q., následkom čoho prešlo naprieč pravým jazdným pruhom mimo vozovku a narazilo pravou bočnou časťou do oplotenia rodinného domu č. XXX, ktorého majiteľkou je T. F., potom skončilo naprieč v strede vozovky cesty D./XXXXX, pričom pri náraze D. Q. spolujazdec v motorovom vozidle zn. V. Q. utrpel zmliaždenie mozgu s krvácaním v spánkovo temennej oblasti vľavo, zlomeninu lebečnej klenby a pyramídovej kosti obojstranne, krvácanie z oboch uší, dvojitú zlomeninu sánky, zmliaždenie pľúc obojstranne, viacpočetné zlomeniny rebier, zmliaždenie srdca, zlomenie lopatky vľavo, s dobou práceneschopnosti a liečenia od XX.XX.XXXX do 10.05.2007, pričom zranenia ho obmedzovali v jeho obvyklom spôsobe života v trvaní od XX.XX.XXXX do 10.05.2007, a to tým, že nemohol hýbať ľavou rukou, lebo v nej mal ochabnutý nervový systém, mal zafixovanú ľavú ruku pre zlomeninu lopatky a rebier, bol citelne obmedzený pri vykonávaní hygienických úkonov, mal sťažené podmienky pri obliekaní a najmä pri osobnej hygiene v kúpeľni; Z. T. spolujazdec v motorovom vozidle zn. V. Q. utrpel prasknutie sleziny, roztrhnutie pečene 1. stupňa, krvné výrony v oblasti močového mechúra, dutiny brušnej, za podbrušnicou, obojstranné zmliaždenie pľúc, zmliaždenie srdca, zlomeninu rebier vpravo, zlomeninu horného ramena lonovej kosti vpravo, s dobou hospitalizácie

od XX.XX.XXXX do 08.11.2006, pričom zranenia ho obmedzovali v jeho obvyklom spôsobe života v trvaní od XX.XX.XXXX do 31.12.2006, a to tak, že bol odkázaný na pomoc inej osoby pri stravovacích a hygienických úkonoch, ako aj nebol schopný sám sa obliecť ak prejsť bez pomoci druhého; P. B. spolujazdec v motorovom vozidle zn. V. Q. utrpel ľahké zranenia, a to zmliaždenie hrudníka a hrudnej kosti s dobou práceneschopnosti od XX.XX.XXXX do 19.12.2006, pričom zranenia ho obmedzovali v jeho obvyklom spôsobe života po dobu troch dní; J. C. spolujazdec v motorovom vozidle zn. V. Q. utrpel narazenia rebier, pravej polovice hrudníka s dobou práceneschopnosti a liečenia od XX.XX.XXXX do 20.10.2006, avšak obmedzený v obvyklom spôsobe života nebol; T. F. majiteľke domu bola spôsobená škoda tak, že mala poškodenú vstupnú bránu do dvora spolu s betónovým oplatením, avšak škoda jej bola uhradená, čím ako vodič motorového vozidla porušil ust. § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách, teda inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, odsek 2, písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. h/ Trestného zákona.

Okresný súd Trenčín rozsudkom č.k. 1T/142/2009-218 zo dňa 08.09.2010 rozhodol, že obžalovaný navrhovateľ sa oslobodzuje spod obžaloby pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, odsek 2, písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. h/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na vyššie popísanom skutkovom základe, pretože skutok nie je trestným činom. Poškodení P. B. a T. F. boli so svojim nárokom odkázaní na občianske súdne konanie. V odôvodnení uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by sa obžalovaný dopustil trestného činu. Z výpovedí svedkov C., B. a A. jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný ako vodič vozidla Z. pred začatím odbočovania vľavo na miestnu komunikáciu dal včas znamenie o zmene smeru jazdy jeho vozidla, resp. že poškodený F. bol na úmysel vodiča vozidla Z. odbočovať vľavo včas upozornený minimálne spolujazdcom C.. Výpovede nielenže potvrdili obranu obžalovaného, že pred odbočením vľavo dal smerovkami znamenie o zmene smeru jazdy, ale súčasne vyvrátili pravdivosť výpovede poškodeného F.. Aj z výpovede poškodeného Q. súd zistil, že poškodený F. ich navádzal na výpoveď v jeho prospech, či už, že išiel nižšou rýchlosťou ako v skutočnosti šiel a že sa na vozidle Q. ponáhal na stavbu v K. K.. Súd tak mal jednoznačne preukázané, že poškodený F. v čase tesne pred dopravnou nehodou sa pohyboval väčšou rýchlosťou ako bola dovolená mieste a čase vzniku dopravnej nehody, t.j. v obci K. K.. Podstatné prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti v obci 60 km/h vozidlom Q. konštatuje aj znalec z odboru dopravy, s ktorého technickými závermi sa súd plne stotožnil a osvojil si ich. Ním vyslovené závery o technickej príčine vzniku dopravnej nehody spočívajúcej v začatí odbočovacieho manévru vľavo vozidlom Z. v čase, keď vozidlo Q. úplne alebo čiastočne zasahovalo do protismerného jazdného pruhu, čo umožňovalo obžalovanému rozpoznať, že ho vozidlo Q. začína predchádzať, nič nemenia na právnom závere súdu o nevine obžalovaného. Treba si uvedomiť, že výsledky znaleckého skúmania, ktoré sa zaoberali výslovne technickou stránkou vzniku a priebehu dopravnej nehody, boli podmienené zistením, či a kedy vodič vozidla Z., teda obžalovaný, začal dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Už skôr spomenuté svedecké výpovede potvrdzujú, že obžalovaný tak včas učinil. Takto bolo zistené, že poškodený F. bol včas a s dostatočným odstupom postačujúcim na zabránenie vzniku dopravnej nehody upozornený na odbočovací manéver pred ním jazdiaceho vozidla Z., ktoré malo zapnuté smerovky signalizujúce úmysel odbočiť doľava, a to ešte skôr ako poškodený F. na vozidle Q. začal predbiehať vozidlo Z.. Na základe zisteného skutkového stavu bol súd názoru, že obžalobe sa nepodarilo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že to bol práve obžalovaný, ktorý by svojim spôsobom a technikou jazdy spôsobil dopravnú nehodu porušením zákonnej povinnosti dať pri odbočovaní včas znamenie o zmene smeru jazdy, upravenej v § 18 ods. 1 z.č. 315/1996 Z.z. účinného v čase vzniku dopravnej nehody. Z výsledkov dokazovania vyplýva pravý opak, že to bol práve poškodený F., ktorý začal predbiehať pred ním jazdiace vozidlo Z. v čase, keď už obžalovaný dával znamenie o zmene smeru jazdy a keď bol s dostatočným časovým predstihom upozorňovaný na odbočovanie vozidla Z..

Krajský súd v Trenčíne prejednal odvolanie prokurátora proti vyššie uvedenému rozsudku a uznesením č.k. 2To/1/2011-236 zo dňa 10.11.2011 rozhodol tak, že odvolanie Okresného prokurátora v Trenčíne ako nedôvodné zamietla. V odôvodnení uviedol, že nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení ustálených prvostupňovým súdom. Bolo preukázané, že obžalovaný pred odbočovaním včas a s dostatočným predstihom dával znamenie o zmene smeru jazdy a naopak svedok F. - vodič vozidla V. Q. vedel minimálne 50 m pred predbiehaním vozidla obžalovaného, že tento odbočuje, na čo bol dokonca upozorňovaný spolujazdcom C.. Mal teda dostatok času na včasnú a správnu reakciu, pričom takto mohol dopravnej nehode zabrániť. Napriek tomu začal vozidlo vedené obžalovaným predchádzať

a jazdil výrazne vyššou rýchlosťou (XX-XXX km/h) ako bola v danom mieste povolená v čase nehody (60 km/h). Pritom podľa § 14 ods. 5 písm. d/ z.č. 315/1996 Z.z. účinného do 31.03.2007 vodič nesmie predchádzať, ak vodič pred ním jazdiaceho auta dáva znamenie o zmene smeru jazdy vľavo. Navyše vznikli výrazné pochybnosti, či obžalovaný vôbec mohol pri takejto rýchlosti vozidlo V. včas zaregistrovať a včas aj zareagovať, keď podľa výpovedi svedka C. sa svedok F. tzv. myšičkou zaradil za vozidlo obžalovaného, ktoré krátko na to po prejdení protiúduceho vozidla začal predbiehať. K argumentácii prokurátora v odvolaní uviedol, že tejto nemožno prisvedčiť. Výpoveď svedka C. je vierohodná, potvrdená výpoveďou svedka B.. Ich výpovede sú síce v rozpore s tvrdeniami svedka F., avšak nebolo zistené, že by boli ovplyvnené údajnými nedorozumeniami medzi nimi tak, ako na to poukazuje prokurátor. Práve naopak, nevierohodná sa javí výpoveď poškodeného F. z dôvodu, že tento už po dopravnej nehode navádzal svedkov na uvádzanie nepravdivých skutočností týkajúcich sa okolností dopravnej nehody.

Navrhovateľ zaplatil svojmu právnomu zástupcovi za obhajobu v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 1T/142/2009, resp. na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 2To/1/2011 sumu spolu 1 363,88 €.

Navrhovateľ listami zo dňa 08.03.2012 uplatnil návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu vo výške zodpovedajúcej trovám obhajoby v trestnom konaní 1 363,88 € a náhradu nemajetkovej ujmy 50 000,- € súčasne na Ministerstve vnútra SR aj na Generálnej prokuratúre SR, pričom oba orgány prijali tento návrh si dňa 14.03.2012. Oba orgány návrh na predbežné prejednanie nároku navrhovateľa vecne prejednali.

Generálna prokuratúra SR navrhovateľovi listom zo dňa 16.04.2012 oznámila, že zo strany prokuratúry nebol zistený nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie, a preto jeho žiadosť považuje za nedôvodnú a túto odmieta. Uviedla, že pri zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia vychádzal dozorujúci prokurátor predovšetkým zo znaleckého dokazovania. V danom štádiu bol dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Technickou príčinou predmetnej nehody podľa znaleckého posudku ústavu bola jednak nesprávna technika jazdy vodiča vozidla Z., a to, že vodič vozidla Z. začal uskutočňovať odbočovanie vľavo v okamihu, keď bol predchádzaný vozidlom V.. Vjazdom do ľavého jazdného pruhu vodič vozidla Z. vytvoril kolíziu situáciu, ktorú vodič vozidla V. vzhľadom k tomu, že nie je možné ustáliť, v akom čase vodič vozidla Z. začal dávať ukazovateľ zmeny smeru jazdy v ľavom, prípadne či ho dával. Podľa posudku to bol práve vodič vozidla Z., ktorý vytvoril kolíziu situáciu, ktorú vodič vozidla V. nemohol odvrátiť. Následne bola dozorujúcim prokurátorom podaná obžaloba. Okresný súd Trenčín oslobodil obžalovaného spod obžaloby rozsudkom zo dňa 08.09.2010 sp. zn. 1T/142/2009. Krajský súd Trenčín uznesením sp. zn. 2To/1/2011 zo dňa 10.11.2011 podané odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné. Zákon č. 514/2003 Z.z. v žiadnom z ustanovení neuvádza, že oslobodzujúci rozsudok zakladá nezákonnosť rozhodnutí, ktorému predchádzali. Samotná skutočnosť, že navrhovateľ bol oslobodený spod obžaloby bez ďalšieho neznamena, že neboli dané podmienky pre vznesenie obvinenia alebo pre podanie obžaloby na príslušný súd. Ak je voči fyzickej osobe v súlade s podmienkami stanovenými zákonom vznesené obvinenie z trestného činu a následne proti nej podaná obžaloba a aj všetky ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní sú vykonávané v medziach zákona, nepredstavuje vznesenie obvinenia, podanie obžaloby ani ďalšie zákonom dovolené úkony orgánov činných v trestnom konaní neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby, a to ani v prípade, že neskôr dôjde k zastaveniu trestného stíhania voči tejto osobe alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby.

Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 18.05.2012 navrhovateľovi oznámilo, že v prípade zodpovednosti orgánu verejnej moci za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím musí ísť o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Dospelo k záveru, že v danej veci nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia ani k nesprávnomu úradnému postupu, pričom zároveň absentuje príčinná súvislosť medzi údajným nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V danom prípade neboli naplnené základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu a príčinnej súvislosti medzi nimi.

Súd vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

Podľa článku 1 ods. 1 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa článku 50 ods. 3 Ústavy SR obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám, alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 1 písm. m/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku, alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí, a inom pozbavení osobnej slobody, alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené, alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 6 z.č. 215/2006 Z.z. odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

Podľa § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30.06.2013 pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu.

Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30.06.2013 odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú aj začatú hodinu, c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej, d) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, 4) pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, e) vypracovanie právneho rozboru veci, f) rokovanie s protistranou, a to za každé dve začaté hodiny, g) návrh na predbežné opatrenie, ak dôjde k nemu pred začatím konania, odvolanie proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení, návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, mimoriadne dovolanie, sťažnosť proti rozhodnutiu o návrhu na obnovu konania, podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, h) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

Na základe vykonaného dokazovania hodnotiac dôkazy podľa § 132 O.s.p. a právnom posúdení veci súd dospel k záveru, že návrh je sčasti dôvodný.

Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Vznik zodpovednosti štátu

predpokladá: a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/ existenciu škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Predpokladom zodpovednosti štátu je príčinná súvislosť medzi ujmom poškodeného, ako i následkom a rozhodnutím, ktoré bolo zrušené pre nezákonnosť, nie medzi ujmom a skutočnosťou, ktorá bola dôvodom zrušenia rozhodnutia. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné tejto zodpovednosti sa zbaviť.

Základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Aj v tomto prípade však treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu bola odčinená.

V danej veci uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Trenčíne, Úrad justičnej a kriminálnej polície Trenčín ČVS: ORP-1156/1-OVK-TN-2007 zo dňa 24.08.2007 bolo vznesené obvinenie proti navrhovateľovi z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ včas sťažnosť, ktorá ale bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1Pv 834/2006-19 zo dňa 14.09.2007 zamietnutá ako nedôvodná. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín následne podal dňa 27.10.2009 na navrhovateľa pod sp. zn. 1Pv 834/2006 obžalobu pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, odsek 2, písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. h/ Trestného zákona. Okresný súd Trenčín rozsudkom č.k. 1T/142/2009-218 zo dňa 08.09.2010 obžalovaného navrhovateľa spod obžaloby pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, odsek 2, písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. h/ Trestného zákona oslobodil. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací prejednal odvolanie prokurátora proti tomuto rozsudku a uznesením č.k. 2To/1/2011-236 zo dňa 10.11.2011 rozhodol, že odvolanie Okresného prokurátora v Trenčíne ako nedôvodné zamietá.

Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. V tomto smere súd vychádzal z ustálenej judikatúry vyšších súdov, zaoberajúcej sa otázkou zodpovednosti za škodu v prípade oslobodenia spod obžaloby. Rozhodovanie súdov sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod žaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1CZ/6/1990, publikovaný ako Rc/35/1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 53/ 1993 zo dňa 08.06.1993, aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod číslom R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti predchádzajúceho zákona č. 58/1969 Zb., zotráva súdna prax aj naďalej, aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z.. Judikatúra totiž jednoznačne dospela k záveru, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež oslobodenie spod obžaloby. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 ustálil, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Uvedený právny názor kontinuálne nadväzuje na predchádzajúcu súdnu prax, keď napríklad v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010 bolo zaujaté stanovisko, že za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

Pokiaľ ide o námietku Generálnej prokuratúry SR, že v zmysle novely zákona č. 514/2003 Z.z., účinnej od 01.01.2013, nie je príslušným zástupcom štátu, ktorým je podľa § 4 ods. 2 tohto zákona Ministerstvo spravodlivosti SR, súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú.

Právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím je možné uplatňovať len voči štátu, pričom podľa názoru súdu v dôsledku novely - zákona č. 412/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný z.č. 514/2003 Z.z., v danom prípade s účinnosťou od 01.01.2013 v mene Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy koná Generálna prokuratúra SR.

Zákon č. 514/2003 Z.z. (či už v znení účinnom do 31.12.2012 alebo v aktuálnom znení) za subjekt zodpovedný z nezákonného rozhodnutia označuje štát - Slovenskú republiku. Právna úprava zodpovednosti obsiahnutá v tomto zákone je tak založená na princípe jediného výlučného nositeľa zodpovednosti za škodu, ktorými je štát. Zákon vymedzuje orgány, z činnosti ktorých pri výkone verejnej moci mohla zodpovedného štátu vzniknúť. Štát ako zodpovedný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu či nemajetkovú ujmu zapríčinil. Takýmto subjektom je orgán štátu alebo orgán spoločenskej organizácie, na ktorú sa preniesli úlohy štátneho orgánu.

Je pravdou (v zmysle vyššie popísaných právnych záverov súdnej judikatúry), že oslobodenie spod obžaloby v trestnom konaní má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. S poukazom na znenie ust. § 4 zákona č. 412/2012 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, bolo súdnou praxou tiež ustálené, že orgánom konajúcim v mene štátu v prípade oslobodenia osoby spod obžaloby v trestnom konaní, je v zásade Ministerstvo vnútra SR. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 bolo v obdobnej veci v tomto smere doplnené, že na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej na tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádzal v čase podania návrhu na predbežné prerokovanie náhrady škody a v čase podania žalobného návrhu na súd do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom vznik bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 412/2012 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012).

Navrhovateľ si v danej veci uplatnil svoj nárok, resp. návrh na predbežné prerokovanie návrhu na náhradu škody súčasne na obidvoch uvedených orgánoch. Obidva orgány pritom jeho žiadosti vecne prejednali; žiaden z týchto orgánov nekonštatoval, že by na prejednanie návrhu nebol vecne príslušný a žiaden z týchto orgánov nepostúpil návrh navrhovateľa na vybavenie inému orgánu štátu. Generálna prokuratúra SR návrh navrhovateľa vybavila skôr, listom zo dňa 16.04.2012 a aj v zmysle vyššie uvedených záverov, vyplývajúcich o.i. aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011, by bola na zastupovanie Slovenskej republiky v konaní oprávnená a povinná Generálna prokuratúra SR.

Súd ale zohľadnil aj vyššie spomenutú novelu zákona č. 514/2003 Z.z. - zákon č. 412/2012 Z.z., účinnú od 01.01.2013.

Zo znenia novely vyplýva, že podľa § 4 ods. 1 písm. b/ vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ novelizovaného znenia zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak prokurátor zamietol sťažnosť navrhovateľa v prípravnom konaní a podal v trestnej veci obžalobu, tak v občiansko-súdnom konaní o náhradu škody v zmysle uvedenej novely v mene štátu koná Generálna prokuratúra SR. Keďže uvedenou novelou neboli dané prechodné a záverečné ustanovenia, pričom sčasti ide o procesnoprávny predpis, ktorého ust. § 4

upravuje zastupovanie Slovenskej republiky, potom v zmysle zásady lex posterior derogat legi priori pre ďalšie konanie, od 01.01.2013, sa aplikuje znenie dané novelou (z.č. 412/2012 Z.z.) aj pre určenie orgánu konajúceho v mene štátu po 01.01.2013. Na základe uvedeného súd konal s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013. Cieľom zákonodarcu bolo v zmysle dôvodovej správy k uvedenej novele potvrdiť a zvýrazniť doterajšiu rozhodovaciu prax súdov precizovaním dovtedy platnej právnej úpravy. V zmysle novely orgánom, ktorý koná v mene Slovenskej republiky v danej veci, je Generálna prokuratúra SR. Ministerstvo vnútra SR by bolo v zmysle novely povolané konať v mene štátu len v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a súčasne prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. V prejednávanej veci však prokurátor zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu podal. Podľa § 231 písm. a/ Trestného poriadku len prokurátor je oprávnený podať obžalobu. Až po podaní obžaloby povinnosť rozhodovať samostatne všetky otázky súvisiace s ďalším konaním prechádza na štát. Ministerstvo vnútra SR nie je orgánom oprávnený konať za štát vo veciach náhrady škody v prípadoch, ak trestné konanie skončilo oslobodením spod obžaloby. Takýmto orgánom už vôbec nie je odporcom namietané Ministerstvo spravodlivosti, ktoré v zmysle § 4 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z. koná len v prípade, že nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1 § 4 zákona, čo sa netýka daného prípadu. Takýto právny záver súdu taktiež vyplýva z judikatúry vyšších súdov, konkrétne napr. rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/48/2013 zo dňa 04.07.2013, z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/377/2013 zo dňa 20.03.2014, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/787/2013 zo dňa 17.04.2014 a iných.

Navrhovateľ síce v pôvodnom návrhu označil ako zástupcu štátu aj Ministerstvo vnútra SR, aj Generálnu prokuratúra SR, čo následne zmenil na Ministerstvo vnútra SR. Súd však v tomto ohľade, po vyjadrení Ministerstva vnútra SR, ktoré síce návrh navrhovateľa na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v máji 2012 vecne prejednálo, ale na pojednávaní dňa 03.06.2014 namietlo svoje oprávnenie konať za štát, postupoval v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/149/2011 zo dňa 26.09.2012, podľa ktorého označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitímácia je stav, ktorý znamená, že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva. K pasívnej legitímácii sa súd vyjadruje v rozhodnutí vo veci samej vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Existencia či neexistencia pasívnej legitímácie štátu ako hmotnoprávneho stavu nemá nijakú spojitosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka konania na žalovanej strane. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitou súčasťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (§ 79 ods. 1 O. s. p.). Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 43 O. s. p.. V prípade, že žalovaná strana síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 21 ods. 4 veta prvá O. s. p. vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom.

Na základe uvedeného, súd konal ďalej so zástupcom odporcu - Generálnou prokuratúrou SR.

V danom prípade navrhovateľovi vznikla skutočná škoda tým, že zaplatil svojmu právnemu zástupcovi, ktorý ho zastupoval počas celého trestného konania, trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 1 363,88 €. Čo do príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a škodou je potrebné uviesť, že navrhovateľ využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Podľa názoru súdu je nespochybniteľná nevyhnutnosť takéhoto postupu v súvislosti s tak závažnou a pre laika zložitou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania a je irelevantné, či ide o prípady nutnej obhajoby, alebo zvoleného advokáta. To znamená, že práve

vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby súdom, boli výlučnou príčinou vzniku trov späť s obhajobou a príčinná súvislosť je tým nepochybná. Na rozdiel od názoru odporcu, všetky uskutočnené úkony obhajoby súd považoval za účelné aj v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013; podmienené úkonmi orgánov činných v trestnom konaní, bez ktorých by tieto trovy neboli vznikli. Navrhovateľ advokátovi vyplatenú odmenu čiastočne špecifikoval, pričom z vykonaného dokazovania súd zistil, že všetky úkony boli vykonané tak, ako ich rozpisal v návrhu.

Trovy právneho zastúpenia boli určené v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v znení účinnom ku dňu vykonania toho- ktorého úkonu. Podľa § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky pri obhajobe v trestnom konaní je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu, čo za rok 2007 predstavuje sumu 49,29 €/1 485,- Sk, za rok 2008 sumu 52,67 €/1 588,- Sk, za rok 2009 sumu 57,95 €, za rok 2010 sumu 60,11 € a za rok 2011 sumu 61,75 €. Navrhovateľ si za rok 2007 uplatnil odmenu advokáta za 5 úkonov právnej služby á 1 485,- Sk: príprava a prevzatie zastúpenia dňa 07.09.2007; účasť na výsluchu navrhovateľa dňa 13.09.2007 od 9,45 hod do 11,00 hod; účasť na výsluchu svedka - poškodeného P. F. dňa 19.09.2007 od 7,55 hod do 08,35 hod a následne od 09,10 hod do 09,45 hod; účasť na výsluchu svedka - poškodeného D. Q. dňa 19.09.2007 od 8,40 hod do 09,10 hod (len za 1 úkon); účasť na výsluchu svedka - poškodeného J. C. dňa 19.09.2007 od 12,25 hod do 13,00 hod; účasť na výsluchu svedka - poškodeného P. B. dňa 22.10.2007 od 09,05 hod do 10,10 hod. V roku 2008 vykonal zástupca navrhovateľa 4 úkony právnej služby á 1 588,- Sk, ktoré si uplatnil: účasť na konfrontácii medzi svedkami F. a B. dňa 10.03.2008 od 09,45 hod do 10,35 hod, účasť na konfrontácii medzi svedkami F. a C. dňa 10.03.2008 od 09,45 hod do 14,45 hod, preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 27.02.2008 od 08,00 hod do 08,45 hod, preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 15.04.2008 od 13,00 hod do 13,40 hod a v roku 2009 1 úkon á 57,95 € preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 28.09.2009 od 12,45 hod do 13,05 hod. Ďalej navrhovateľ špecifikoval 3 úkony, ktoré jeho zástupca vykonal v roku 2010 á 60,11 €: účasť na hlavnom pojednávaní dňa 28.06.2010 od 09,00 hod do 12,40 hod (2 začaté dvojhodiny), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 08.09.2010 od 13,30 hod do 14,15 hod a 2 úkony, ktoré vykonal v roku 2011 á 61,75 €: vyjadrenie na odvolanie prokurátora dňa 10.01.2011, účasť na verejnom zasadnutí dňa 10.11.2011 od 09,00 hod do 09,48 hod. Spolu špecifikovaná odmena predstavuje sumu 819,09 €. Okrem toho si uplatnil podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 5 x režijný paušál á 178,- Sk za úkony v roku 2007, 4 x režijný paušál á 190,- Sk za úkony v roku 2008, 1 x režijný paušál á 6,95 € za úkon v roku 2009, 2 x režijný paušál á 7,21 € za úkony v roku 2010 a 2 x režijný paušál á 7,41 € za úkony v roku 2011. Ďalej si uplatnil náhradu za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky za cestu na výsluch svedka P. B. do G. dňa 22.10.2007 za trasu K. - G. a späť za 5 polhodín á 297,- Sk a náhradu cestovných výdavkov podľa § 15 ods. 1 vyhlášky za túto cestu 2 255,- Sk. Taktiež zástupcovi navrhovateľa ako platiteľovi DPH patrí DPH 171,06 €. Spolu uplatnené trovy obhajoby navrhovateľa 1 205,24 €. Z vykonaného dokazovania mal súd ale za preukázané, že advokát navrhovateľa v trestnom konaní vykonal aj úkony, ktoré v návrhu presne nešpecifikoval, a to účasť na výsluchu svedka F. A. dňa 19.09.2008 od 7,00 hod do 07,55 hod a písomné vyjadrenie a dôkazný návrh zo dňa 15.04.2008 á 1 587,- Sk, 2 x režijný paušál á 190,- Sk, spolu suma 117,97 €/3 554,- Sk. Okrem toho, advokátovi navrhovateľa za účasť na úkone konfrontácia medzi svedkami F. a C. dňa 10.03.2008 od 09,45 hod do 14,45 hod nepatrí odmena len 1 x 1 588,- Sk, ale až 3 x 1 588,- Sk, spolu suma 158,13 €/4 764,- Sk, pretože úkon trval až 3 začaté dvojhodiny v zmysle § 14 ods. 1 písm. d/ vyhlášky. Takto zistené trovy právneho zastúpenia obhajoby navrhovateľa v trestnom konaní už takto (bez režijného paušálu a DPH za nešpecifikované úkony) prevyšujú sumu 1 363,88 €, ktorú navrhovateľ svojmu advokátovi uhradil. Súd je však viazaný návrhom navrhovateľa, nemôže ísť nad jeho rámec, a preto konštatoval, že titulom náhrady škody, spočívajúcej vo vynaložených trovách obhajoby v trestnom konaní, patrí navrhovateľovi len uhradená suma 1 363,88 €. V jeho postupe potom skutočne nemožno vidieť špekulatívne účely smerujúce k zvyšovaniu týchto trov konania a k nedôvodnému uplatňovaniu si škody.

Navrhovateľ si ďalej uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 50 000,-€. V súvislosti s náhradou nemajetkovej ujmy poukazuje súd na skutočnosť, že trestné stíhanie predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto je spôsobilý (okrem prípadov porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky),

obmedziť či porušiť aj právo osoby na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. s ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právoplatnosti rozhodnutia vo veci nutné pozerat' sa ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania záťažou pre každého obvineného. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým bolo priamo zasiahnuté do základných práv jednotlivca.

Súd má za to, že oslobodenie navrhovateľa spod obžaloby vyššie citovaným rozsudkom nie je postačujúcim zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu, následky, celkovú dĺžku a okolnosti trestného stíhania. Súd predovšetkým prihliadol na pomerne značnú dĺžku trvania trestného konania od vznesenia obvinenia navrhovateľovi (24.08.2007) do právoplatnosti rozsudku, ktorým bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený (10.11.2011), teda viac ako 4 roky, ale i na stály a nemenný postoj navrhovateľa v trestnom konaní, ktorý od počiatku tvrdil, že je nevinný. Pri hodnotení závažnosti vzniknutej ujmy s ohľadom na dĺžku prebiehajúceho trestného konania mal súd za preukázané, že na strane navrhovateľa došlo k narušeniu jeho súkromného a pracovného života, k zásadnej zmene spôsobu života, vykonávania práce a životných cieľov. Navrhovateľ bol nesporne celé štyri roky vystavený z dôvodu vedenia trestného konania voči nemu stresu, úzkosti, frustrácii. Navrhovateľ pritom v čase nehody pracoval ako vodič z povolania, dopravná nehoda sa stala pri výkone jeho práce, v čase, keď viedol dopravné vozidlo zamestnávateľa, na ktorom vznikla značná škoda a následné trestné stíhanie navrhovateľa nepochybne vyvolalo nedôveru zamestnávateľa v jeho schopnosti vykonávať dohodnutý druh práce riadne. Bolo pritom len náhodou, že pri danej dopravnej nehode nedošlo aj k zraneniu samotného navrhovateľa. Záverom súd poukazuje aj na skutočnosť, že doposiaľ navrhovateľovi nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa.

S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti mal súd za dôvodné priznať navrhovateľovi aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- €. V prevyšujúcej časti návrh navrhovateľa zamietol ako nedôvodný z dôvodu, že v konaní bolo zistené, že napriek trestnému stíhaniu mu nebolo odobraté vodičské oprávnenie, a teda v zásade mohol vykonávať aj naďalej prácu vodiča. V konaní nebolo preukázané, že by k skončeniu pracovného pomeru navrhovateľa s vtedajším zamestnávateľom došlo v dôsledku trestného stíhania navrhovateľa.

Priznaná náhrada nemajetkovej ujmy pritom rešpektuje aj aktuálne znenie § 17 ods. 4 z.č. 513/2004 Z.z. v spojení s § 6 ods. 1 z.č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, keď nepresahuje 50-násobok minimálnej mzdy.

Pokiaľ ide o argumentáciu odporcu, že navrhovateľovi nepatrí náhrada škody ani nemajetkovej ujmy z dôvodu, že si trestné stíhanie privodil sám, keď i z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/142/2009 vyplýva, že navrhovateľ mal možnosť rozpoznať, že ho druhé auto škody Q. začalo predbiehať, pričom podľa záverov znaleckého dokazovania, ktoré je citované i v predmetnom rozsudku, technickou príčinou dopravnej nehody bolo začatie odbočovacieho manévru vľavo vozidlom Z. - vozidlom navrhovateľa, súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú.

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 1Cz/6/90, publikovaného pod R 35/1991 ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo kto bol oslobodený spod obžaloby právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nemá, ak si vznesenie obvinenia zaviniť sám a bol oslobodený spod obžaloby alebo proti nemu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.

V tejto veci nebolo vykonaným dokazovaním zistené, že by si navrhovateľ privodil vznesenia obvinenia sám, svojím konaním. Odporca namietal, že trestné stíhanie bolo začaté na základe znaleckého dokazovania. Toto dokazovanie bolo vykonané na podnet orgánov činných v trestnom konaní, nie na podnet navrhovateľa. Pokiaľ odporca poukazuje na závery znaleckého dokazovania v trestnom

konaní, znalec len konštatoval technickú príčinu nehody, pričom otázka zavinenia dopravnej nehody navrhovateľom bola predmetom celého trestného konania. Navrhovateľ bol napokon spod obžaloby oslobodený práve z dôvodov, že nebolo preukázané, že by svojím konaním a porušením svojich povinností alebo nesprávnou technikou jazdy dopravnú nehodu spôsobil. Navrhovateľ v trestnom konaní v plnom rozsahu spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, trestného konania sa riadne zúčastňoval, od počiatku až dokonca zotrval na svojom tvrdení, že je v danej veci nevinný a riadne využíval všetky dostupné právne prostriedky svojej obrany. Podľa názoru súdu si navrhovateľ svoje trestné stíhanie a vznesenia obvinenia (ku ktorému napokon vôbec nemalo dôjsť) nezavinil. Záverom súd uvádza, že podľa jeho názoru je zo strany odporcu neetické, presahujúce rámec bežnej procesnej obrany pri právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku zotrvať na tvrdení, že uznesenie o vznesení obvinenia z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu bolo v zásade zákonné, pretože napriek oslobodzujúcemu rozsudku podľa názoru odporcu navrhovateľ dopravnú nehodu zavinil. Takýto názor úplne neguje oslobodzujúci výsledok nestranného a nezávislého súdu, ku ktorému došlo v rámci spravodlivého a kontradiktórneho trestného procesu.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 3, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Podľa § 149, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

V časti konania o zaplatenie skutočnej škody 1 363,88 € bol navrhovateľ plne úspešný, pričom vo zvyšnej časti záviselo rozhodnutie o výške plnenia od úvahy súdu. Z tohto dôvodu má navrhovateľ podľa § 142 ods. 1, 3 O.s.p. právo na náhradu trov celého konania.

Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a 2000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

Na základe uvedeného súd vychádzal z toho, že tarifná odmena advokáta za 1 úkon právnej služby vo veci je spolu 115,08 € (91,29 € základnej sadzby tarifnej odmeny z hodnoty 2 000,- € pri náhrade nemajetkovej ujmy + 1/3-ina základnej sadzby tarifnej odmeny určená z hodnoty veci - náhrady škody). Trovy konania navrhovateľa spočívali v trovách právneho zastúpenia 491,66 € podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za 4 úkony právnej služby, a to príprava a prevzatie zastúpenia (§ 10 ods. 8, § 14 ods. 1 písm. a/, cit. vyhlášky v znení účinnom do 30.06.2013), podanie žalobného návrhu (§ 10 ods. 8, § 14 ods. 1 písm. a/, cit. vyhlášky v znení účinnom do 30.06.2013), účasť na pojednávaní dňa 03.06.2014 a dňa 19.08.2014 (§ 10 ods. 1, 8, § 13 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. d/, vyhlášky v znení účinnom od 01.07.2013), náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky) vo výške 2 x 7,63 € + 2 x 8,04 €.

Odporcu súd zaviazal zaplatiť náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O.s.p. do rúk právneho zástupcu navrhovateľa.

Odporcovi súd na plnenie poskytol dlhšiu lehotu na plnenie (15 dní od právoplatnosti rozsudku), a to na základe samotného návrhu navrhovateľa.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trenčín.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 2 rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).

Pokiaľ si žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže sa žalobca domáhať jej splnenia prostredníctvom exekúcie.